

Prvi put učesnik kolonije Etno domaćinstva Miljević u Starim Ledincima bio je i gospodin Šandor Šlajf (1951), učesnik na više od 80 samostalnih i oko 200 grupnih izložbi. Takođe, Šandor Šlajf je učestvovao na brojnim likovnim kolonijama u zemlji i inostranstvu. Maestro, titular koja se često pridodaje njegovom imenu, prihvatio je poziv dr Dragiše Đorđevića za stvaralačko druženje na drugoj likovnoj koloniji koju je od 6.-8. septembra organizovalo Etno domaćinstvo Miljević.

*Učestvujete na pet-šest kolonija godišnje, ali ste ovu, na poziv svog prijatelja, bez dvoumljenja prihvatili?!

-Ima svakakvih kolonija, i privatnih i državnih, i dobrih i loših. Ima ih i iz interesa, a ova je nastala iz ljubavi prema umetnosti – rekao je gospodin Šlajf i nastavio: - Umetnicima su, od strane domaćina, pruženi svi uslovi za rad, a nama umetnicima je puno srce kada je Dragan Miljević, organizator ove kolonije, završnog dana seo pola sata i gledao slike koje su nastale tog dana. Jednostavno ih je gledao i uživao. Njegova supruga Mia kaže da kada se kolonija završi, ujutru piju kafu po dva sata i gledaju slike. Nama je potrebno da neko ceni naš rad. Vrlo je bitno da ljudi ne prolaze samo pogledom preko slika praveći nekakav šenk, ne primećujući šta je na tim slikama. A Dragan Miljević sedne i posmatra sliku i ono što gleda želi da protumači. Ne slikamo mi za sebe, za podrum ili da stavimo slike na tavan, mi slikamo da bi ljudi to gledali, i ako ljudi prepoznaju ideju, poruku koju smo crtežom i bojom želeli da istaknemo, nama je to najveća čast na svetu - obrazložio je naš sagovornik.

*Ono što je interesantno je to, da slike nastale na koloniji kod Miljevića ostaju u prostoru u kojem su nastajale. Tako su slike sa prve, prošlogodišnje kolonije, nastavile da žive u ovom prostoru, a njima će biti pridodati radovi sa ovogodišnje kolonije. Kako to komentarišete?

-Ja sam Draganu i Mii, u ime svih nas rekao, da punog srca ostavljamo naše radove jer oni znaju da cene umetnost, i ako sve ove slike i ne nađu mesto u ovom prostoru, oni će ih gledati, da li u njihovim spavaćim sobama, ili negde drugde, a to je najbitnije.

*Pretpostavljam da vi stvarate i imate motiv za stvaranje posle toliko godina upravo zbog takvih ljudi?

-Baš smo razgovarali, mi umetnici, šta bismo radili kada bi imali puno para, toliko da ne bi trebali da slikamo. Onda smo došli do zaključka da bismo opet slikali. Nemamo mi šta drugo da radimo. Ovo je naš jedini životni poziv. I da niko ne gleda naše slike mi bismo i dalje slikali, makar sami za sebe, ali je veća draž i satisfakcija kada sretnete nekog ko ceni vaš rad, kada se nekom dopadne i kada razume smisao onoga što radite.

*Da li onda taj vaš dar smatrate Božjim darom ili nečim drugim?

-To nije moje. Neke darove su Bog, providenje ili sudbina, podelili ljudima i svakom čoveku

dali po nešto. Neko to može da pronađe u sebi, zato što je predodređen, a neko ne može. Ti ljudi koji ne mogu da nađu za šta su predodređeni su hendikepirani, jer nisu uspeli da to nešto nađu. Ja sam od malena znao da ću biti slikar. Međutim, mnogo štošta je tu krivo da deca od malena ne mogu da ustanove za šta su predodređena. Ljudi onda ne znaju šta će sa životom, i onda se okreću raznim stvarima, okreću se veri, mistici, jer ljudsko biće je po meni, stvoreno da stvara umetnosti. Umetnost je i zidanje, i svaki drugi zanat, umetnost je bilo šta drugo, ceo ljudski život je umetnost. Čovek je stvoren da stvara umetnost. Nije čovek stvoren da preživljava, da jede, spava i umre, nego je stvoren da stvara.

Mislim da je umetnost bit jednog naroda. Nacionalna ostavština jednog naroda je u crkvama, manastirima, nadgrobnim spomenicima, u muzici, u svemu onome što je vekovima građeno, nadograđivano, i što je prenošeno sa kolena na koleno. Umetnost je ono što čini čoveka, državu, narod, što će obezbediti naš opstanak. Ako to izgubimo, ako se ne okrenemo pravoj umetnosti, nego se okrenemo šundu, novokomponovanim stvarima, onda nam nema spasa - saopštio je maestro Šandor Šlajf.